

Lezers op Instagram over 'Het gezwets van Annelies':

'Ik vind het heerlijk om te lezen wat jij schrijft... Ik moet het altijd uitlezen, tijd of geen tijd, ik lees het altijd meteen. Ik geniet er zo van!'

'Hoe jij alles weet te verwoorden... Kippenvel.'

'Heftige kost, maar wat mooi geschreven.'

'Heerlijk geschreven.'

'Hoe blijf je het verzinnen...? Gewoon zalig om te lezen. Recht uit het leven gegrepen...'

'Wat enorm mooi geschreven. Zo poëtisch. En zo to the point!'

'Té leuk om te lezen dit!'

Beste lezer,

Als je dit boek hebt opgepakt, is de kans groot dat je niet helemaal (of helemaal niet) gezond bent. Of dat je op z'n minst het een en ander weet over tegenslag. Misschien ben je ziek, of altijd moe, zit je met je lijf opgescheept als met een oudtante op een eindeloze trouwerij: het zanikt en zeurt maar door, maar je zit eraan vast voor het leven – in tegenstelling tot die oudtante, die uiteindelijk toch een keer naar huis zal moeten.

Je voelt je dus niet zo lekker of je bent niet helemaal lekker. Bij je hoofd dus, welteverstaan. Nee, je hoeft je niet te schamen of te verontschuldigen, je bent in goed gezelschap. De wereld zit vol met gekken. Misschien is 'gek' zijn eigenlijk wel doodgewoon. En jij en ik? Ach, nou ja, wij sluiten gewoon achteraan aan.

Het kan ook zijn dat je knettergek bent geworden uit pure frustratie, omdat je al zo lang ziek bent. In alle gevallen vraag je je waarschijnlijk af of het allemaal aan jou ligt, al die gedachten, die voortdurende frustraties. Dat prangende gevoel zo totaal niet mee te kunnen in deze wereld vol snelle, gezonde en geslaagde mensen. Ik kan je vertellen: nee, het ligt niet aan jou. Want ik heb ze ook, die gedachten en frustraties. En nog een heleboel andere min of meer maffe ingevingen, trouwens. Ik heb ze allemaal voor je opgeschreven, dan voel je je misschien wat minder alleen. Of misschien moet je alleen maar keihard om me lachen, dat mag ook.

XX Annelies

PS De foto's in dit boek zijn gemaakt met een iPhone 8. Foto's maken met je telefoon heeft zo zijn beperkingen, maar goed, die heb ik zelf ook. Ergens vond ik dat wel passend... Ik hoop dat je

door de imperfectie heen kunt kijken en er de schoonheid van in kunt zien. Ze staan in dit boek als rustpunt, en voor wie de energie mist (of even geen zin heeft) om te lezen of naar buiten te gaan.

Welkom in mijn hoofd (het is er nog erger dan op de rommelzolder)

Ik kan echt een strontvervelend mens zijn, wisten jullie dat? Ik praat te veel of juist te weinig. Ik zeg afspraken af, ik zeur, ik zever, ik weet altijd alles beter en nog zo wat dingen. Maar het allerirritantste is dit: ik maak mezelf soms echt he-le-maal gek. Op zo'n manier dat ik wilde dat ik een robot was met een uit-knopje. Blijf. Klaar. Uit.

Ik was gisteren op familiebezoek. Prachtig! Doe ik altijd in de zomer; de kans is namelijk groot dat het de rest van het jaar niet meer lukt met dat brakke lijf van mij. 's Avonds kom ik dan na dat hele evenement thuis, ga naar bed en terwijl ik mijn wang op het kussen laat rusten en mijn hoofd langzaam stopt met autorijden, met opletten, met praten, met wakker zijn, bekruipt me die ene gedachte: was ik wel goed genoeg vandaag? Praatte

ik niet te veel? Claimde ik de aandacht niet ten koste van mijn kinderen? Was ik te luidruchtig? Had ik te veel een mening? Te moe, te wakker, te doortastend, te veel, te weinig, te...

Altijd. Dat gevoel. Onvermijdelijk.

Ik haat het.

En toen las ik die woorden op Instagram. ‘Je schrijft echt superleuk!’ reageerde iemand. ‘Geweldig’, ‘Te leuk’, ‘Hilarisch’. Je hebt geen idee wat dat met me doet. Ik, de onzichtbare Annelies. En jullie – mijn lezers – zeggen die dingen. Ik word er ook schijtzenuwachtig van, dat kan ik je wel vertellen!

Later las ik een verhaal over debuteren met je roman, het stond in een bijlage van de Volkskrant die mijn vader me meegaf. Over de enorme berg manuscripten die bij uitgevers ligt. Over meedoen aan schrijfwedstrijden. Over accepteren dat je misschien niet goed genoeg bent als schrijver in spe. Over blijven volhouden.

En ik dacht: ik moet schrijven, blijven schrijven. Ik moet, ik moet, ik moet. Zie je wel? Iemand vindt het toch goed wat ik

schrijf, dus nu moet ik, meer, vaker, beter, altijd nog beter en altijd nog meer.

O God, daar ging mijn hoofd. Is het wel mijn hoofd? Of is het meer mijn buik, waar het krioelt en gonst alsof duizend mieren en muggen er Olympische Spelen houden en ik de krakende hoofdstad ben die naderhand de drek mag opruimen? Het trekt daarbinnen, het zeurt en rammelt aan mijn gedachten.

En dan zie ik mezelf straks weer zitten bij het UWV. Nee meneer, sorry, ik ben nog steeds mislukt. En dan zegt hij dat ik meer kan dan ik denk. En ik denk al zo veel, moet je nagaan. Hij droomt voor het gemak de pijn even weg die ik voel in al mijn botten en hij denkt het moeilijke weg dat ongevraagd krioelt in mijn buik. Hij ziet mogelijkheden in mij die ik allang gepasseerd ben en denkt serieus dat een arbeidsdeskundige beter weet dan ikzelf wat ik wel en niet kan. Flikker toch op!

En in die woede zit het hem. Ik moet dóór! Angst of geen angst. De muggen en mieren in mijn buik zullen vlinders moeten worden en ik zal moeten leren vliegen, zodat ik voor het verbaasde

gezicht van de keuringsarts op kan stijgen en zo uit het raam, hupla, die wijde blauwe lucht in kan flapperen, waar het leeg en schoon is en zorgeloos. Waar ik die rukkers van het UWV vanuit de lucht kan trakteren op de dikste middelvinger die ik kan bedenken.

Ik heb alleen nogal kleine handen. Het wordt een klein middelvingertje dus, een damesmiddelvingertje.

Maar een mens moet blijven dromen, al is het maar klein. Damesmiddelvingertjes kunnen gemeen priemen, tenslotte.